

TIKĖJIMU MOZĖ

Ačiū, broli Nevilai. Labas rytas, žmonės. Gera būti šiandien čia maldos namuose. Ir aš pagalvojau, galbūt, jeigu man pavyks, kad brolis Nevilas kalbėtų šiandien ryte, aš tuomet pabandysiu ši vakarą. Ir tada aš ieškojau sekmadienio mokyklos pamokos šiam rytui. Ir kas per... Jei Viešpaties valia, mes pasistengsime pravesti šią sekmadieninės mokyklos pamoką.

² Taigi, jau praėjo apie dvi savaitės nuo to laiko, kai aš atvykau. Ir buvau laibai nervingas, kaip jūs supratote, šioje veikloje, aš buvau tikrai, labai pavargęs ir vargai galėjau tęsti. Ir tuomet man reikėjo atvykti, kad tiesiog šiek tiek pailsėčiau. Ir aš praleidau kažkur tris dienas Vulf Krik Deme, Kentukyje, kur aš gimiau. Aš pagalvojau: „O, aš jaučiuosi dabar tiesiog puikiai. Man viskas gerai“.

³ Ir aš grįžau namo, ir pirmas mažas dalykėlis, su kuriuo susidūriau veidas į veidą, buvo tam tikros rūšies valstybinis reikalas dėl pajamų mokesčio. Aš vėl nusileidau į patį dugną. Tad aš supratau, kad man prireiks daugiau, negu viena, dvi savaitės, kad gerai pailsėčiau.

⁴ Ir dabar mano tarnavime nusimato permaina. Ir aš neturiu jokių susirinkimų darbotvarkės. Ir dėl šitos priežasties aš tiesiog tarsi pasitraukiau į šoną, ir pagalvojau, kad dabar, sekančias keletą savaičių, aš tiesiog pailsėsiu, gerai pailsėsiu, ir lauksiu iš Viešpaties.

⁵ Ir dauguma iš čia esančių žmonių, senbuvų, kurie buvo su mumis ilgą laiką, prisimena apie tai, ką pasakė mums Viešpats, Jis visada įvykdydavo tai, ką Jis pasakė, kad Jis darys.

⁶ Prisimenate, kai pačioje pradžioje, tą rytą, čia bažnyčioje, kai mes padėjome maldos namų akmenį, kaip tuomet Jis... Tai yra užrašyta akmenyje, mano Biblijos priešlapyje. Tą rytą tame didžiame regėjime buvo pasakyta: „Tai ne tavo maldos namai“.

⁷ Aš paklausiau: „Kur jie yra, Viešpatie?“ Jis pastatė mane po padangėmis. Ir pasigirdo Balsas. Aš pažvelgiau ir pamačiau tuos tris kryžius, panašius į medžius ir jų vaisius, ir taip toliau. Jūs žinote, kas tai buvo per regėjimas. Jis jau daug metų kaip užrašytas.

⁸ Praeitą dieną, paėmiau seną knygą iš čia, skaičiau kai kuriuos dalykus, kuriuos Viešpats pasakė, išpranašavo; kas jau įvyko. Apie nepilnamečių nusikalstamumą, ir apie tai, kuo baigsis karas, ir visi tie dalykai įvyko.

⁹ Tik du dalykai liko, vienoje iš tų didžiųjų pranašysčių. Tai, kad mašinos važinės keliais su distanciniu valdymu, panašios į kiaušini, tiktai jūs nevairuosite jos. Ji pati valdo. Ir po to iškils

kažkokia didi moteris, nes Amerika yra moterų tauta. Ir bus . . . Iškilis didi moteris ir bus prezidentė arba kažkas panašaus šioje šalyje. Ir tuomet po to ateis pilnas sunaikinimas. Visa tauta bus nušluota.

¹⁰ Ir, tai, aš numatau . . . Taigi, tai ne Viešpats sako tai. (Kita, apie moterį, - tai iš Viešpaties.) Bet aš numačiau, 1933-iais, kad iki 77-tų pasaulį ištiks visiškas sunaikinimas.

¹¹ Taigi, tuomet aš nežinojau, kad jie turėjo kažką, kas galėtų jį sunaikinti, kaip jie turi dabar, bet aš mačiau šią šalį visiškai sunaikintą, tiesiog liko kelmai nuo medžių ir kita.

¹² Taigi, tai jau kelyje. Ir jeigu tie kiti dalykai įvyko tiesiog taip, kaip Jis pasakė, šitai įvyks taip pat, ir tiesiog kaip Jis pasakė čia Rašte, tai, ką Jis sako, jeigu Kristus atėjo pirmą kartą, tai Jis ateis ir antrą kartą. Ir visa tai, ką Jis pasakė, išsipildys. Ir atitinkamai matydami tai, ir žinant, kad mes esame . . . mūsų skaičius jau tuoj bus pašauktas, kaip tautos, žinant, kad Bažnyčia netyrukus eis į Savo Paėmimą. Tai sujudina tarnautojo širdį, ar bet kurio parapijiečio, žinant, kad mes esame šioje dienoje ir laike, kuriame mes gyvename. Tai yra didingiausias laikas, kuriame žmogus kada nors gyveno žemėje, jis tiesiog dabar; jis yra - dėl Bažnyčios. Taigi, aš, tikrai, prašau jūsų maldu.

¹³ Ir tuomet aš matau bažnyčioje, ir aš matau, kad jie turėjo . . . ruošiasi praveisti bažnyčioje perrinkimą ir visa kita, kai ką iš tarybos, ir taip toliau.

¹⁴ Ir—ir bažnyčiai reikėjo nedidelio susirinkimo, nedidelio išjudinimo. Ir jūs visada buvote man malonūs, ir laiminote mane. Ir mano buvimas čia, atrodo buvo palaiminimas jums. Ir esu tikras - buvimas su jumis, buvo palaiminimu man. Ir jūs visada priimdavote tai, ką aš kalbėjau, esant Tiesa, kaip aš mačiau tai per Dievą. Ir aš—aš labai vertinu tai.

¹⁵ Taigi tuomet, aš pradėjau, ir tuomet man reikėjo sužinoti, ir sutvarkyti mūsų bažnyčią, jos valdybose, ir tada dėl išrinkimo ir taip toliau. Ir tada—tada, aš pagalvojau, po to, aš išeisiu ir šiek tiek pailsėsiu, prieš man vėl grįžtant į veiklą.

¹⁶ Laikykime tai savo tarpe. Tai ne dėl pašalinių. Tai šiai bažnyčiai. Mes norime susirinkimo su šia bažnyčia, taigi, kad viskas ir kiekviena klaida, ir visi dalykai, kurie vyko, ir galbūt nedideli jausmai vienas kitam; tai, aš ruošiuosi paimti kiekvieną iš jų, ir pateikti jiems akistata. Tad jeigu jūs nenorite su tuo susidurti, tai geriau išvažiuokite iš šios šalies; nes jūs susidursite su visu tuo veidas į vaidą, kaip mes ankščiau darėme čia bažnyčioje. Ir viskas turi būti sutvarkyta, nes mes esame broliai ir seserys, kurie priėmėme šventą vakarienę, Kristaus Kūną, už palaiminimų stalo. Ir niekas kitas, tik šėtonas darys bet ką, kas neteisinga, ir sukels jausmus, ar sugadins, ar kažką panašaus. Ir aš pasiimsiu mūsų brolių Nevilą, ir mes keliausime iš vienos

vietos į kitą, ir suvesime žmones su žmonėmis, kartu, kol grįš senoji bažnyčia, vėl įtvirtinta ant savo kojų, kad eitų į priekį dėl Dievo Karalystės. Taigi, tai yra, kodėl aš tai pasakiau, kadangi tai yra su mūsų maža grupelė čia ši rytą.

¹⁷ Ir dabar aš ruošiuosi truputi pailsėti ir sugrįžti kaip galima greičiau. Taigi aš tikiuosi vėl išvykti į darbinę veiklą. Ir ši karta, jeigu Viešpaties valia, aš noriu paimti šiek tiek, ką mes sukauptume fonduose, ir taip toliau, aš pats, iš . . . užsienio misijos programos. Ir gauti sau naują palapinę, ir naują įrangą ir pradėti darbinę veiklą. Ne nuo bažnyčios prie bažnyčios, bet vykstant į savo pačių susirinkimus.

¹⁸ Taigi, neignoruoju tų brolių, kurie mane pakvietė, kas yra nuostabu. Bet dažniausia iš viso to, jūs sužinote šiuose suvažiavimuose, jie sako, kad jūs ten būsite, ir tuomet atvyksta visi jūsų draugai, ir tuomet prasideda didžiulis pinigų purtimas. Tiesiog išgrežia tuos žmones. Aš tiesiog pradėdau tai aptikti, suprantate. Taigi tai—tai neteisinga. Mes norime turėti patalpas, kur mes galėtume juos atvesti. Jums nereikia atsinešti savo pinigų. Tiesiog atvykite, patys, ir—ir tarnaukite Viešpačiui. Suprantate? Ir taigi, dabar . . .

¹⁹ Ir tiesiog dabar mano tarnavime vyksta permaina. Jūs prisimenate, kaip aš imdavau žmogų už rankos, ir tiesiog stovėdavau ten, ir Viešpats pasakydavo man kokia jų problema. Pasakė: „Po to bus taip, kad tu žinosi žmonių širdžių paslaptis“. Kiekvienas iš jūsų žinote, kad tai įvyko tiksliai taip, kaip Tai pasakyta. Dabar tai sekantis žingsnis, kuris buvo numatytas ir išpranašautas, kuris bus daug didingesnis už bet kurį iš To, suprantate. Ir tiesiog dabar vyksta pokyčiai.

²⁰ Ir dėl tos priežasties šėtonas kovoja su manimi per pajamų mokesčius, bandydamas man pasakyti, vyriausybė, kad aš turiu mokėti pajamų mokesčių nuo kiekvieno cento, kurį aš gavau kaip tarnautojas, per dvidešimt septynis metus, nuo tada, kai pradėjau tarnavimą. Tai ne taip, nes tai praėjo per šią bažnyčią čia.

²¹ Aš esu šios bažnyčios patikėtinis. Tai būtent taip. Tai yra čia užrašuose. Taigi, tuomet, aš esu šios bažnyčios patikėtinis—įždininkas, tuomet niekas pasaulyje . . . Valstybė neturi nieko bendro su tuo. Jie neklausinėja bažnyčios. Jie klausinėja mane, man esant bažnyčios įždininku. Ir patikėtiniai pasirašė dokumentą, kuris yra ten banke, kad visos mano išlaidos . . . Vietoj to, kad turėti savo fondą, aš perleidau tai čia per savo bažnyčią, nes tai, bet kuriuo atveju, automatiškai yra fondas.

²² Ir tai darant, man padeda neišbėgti iš bažnyčios ir nepalikti jos, neišvykti ir visai nebūti čia. Po to, kai aš pažadėjau žmonėms, kad aš laikas nuo laiko sugrįšiu, ir padėsiu jiems. Štai kodėl aš tvarkiau tokiu būdu, kadangi aš daviau pažadą jums, žmonės. Štai kodėl aš laikausi šito tokiu būdu, vietoj to, kad

daryti tai individualiai. Tuomet, jeigu jūs tai darote, tai įveda į organizaciją. O aš tvirtai stoviu prieš organizaciją. Taigi aš— aš tiesiog palieku tai kaip yra, Dievo rankose, kad mes toliau galėtume judėti dėl Dievo Karalystės.

²³ Taigi, ši ryta, mes norime nagrinėti šį palaimintą seną Žodį, ir tikėti.

²⁴ Taigi, aš noriu pasakyti, taip pat... aš matau brolių Iganą ir kitus, kai kuriuos patikėtinius, sėdinčius čia, po to kai, praeitą vakarą, mes turėjome patikėtinių susirinkimą; tai tiesa, aš pareiškiu viešai prieš bažnyčią, kad kiekvienas iš jūsų daugiau nesate paskirti patikėtiniai. Jūs esate išrinkti patikėtiniai, ir jūsų vardai yra knygoje. Viskas gerai.

²⁵ Ir dabar jie ruošiasi turėti daugiau rinkimų, dėl diakonų ir taip toliau. Ir brolis Nevilas yra, pakvies juos iš kart po šio tarnavimo, gerai, ir dėl izdininkų ir taip toliau, kadangi mes įsteigiame bažnyčią. Tai padaryti, paruošti visus pagrindus, tuomet mes galime turėti prabudimą, kai jis ateis.

²⁶ Dabar, prieš mums vėl atverčiant puslapius čia, sekmadieninės mokyklos pamokai, šiam didingam gyvojo Dievo Žodžiui, palenkime tiesiog savo galvas, kelioms minutėms, kai mes kreipsimės į šios Knygos Autorių. Ir dabar atidėkime į šoną visas mintis, viską, kas yra priešinga, kas sulaiko jus, kad jūs neturėtumėte palaiminimo.

Pasimelskime.

²⁷ Švenčiausias ir teisingiausias Dieve, mes ateiname dabar į Tavo palaimintą didingą Artumą, atnešdami Tau mūsų gyvenimus ir mūsų—mūsų sielas, ir mūsų kūnus, ir mūsų talentus, ir mūsų talentus. Ir viską, ką mes turime, mes pateikiame tai Tau. Ir kai Tu žvelgi į mus, Viešpatie, jeigu yra kokia nors atidengta ir neišpažinta nuodėmė, mes prašome Tavęs, o Viešpatie Dieve, kad Tu padengtum tą vietą Tavo Sūnaus Jėzaus Krauju. Nes, suvokdami, kad mes patys nesugebame, ir mums nėra galimybės išstovėti savarankiškai. Bet mes visiškai pasikliaujame Jo brangiu Krauju, ir Jo malone, kad padengtų mus, kad mes neverti nusidėjęliai, galėtume vieną dieną drąsiai įeiti Tavo Akivaizdon, nešdami prieš save šį Jėzaus Kristaus Kraują. Kur, Tu, praėjusiais laikais, pripažinai, kad tai Tavo viengimio Sūnaus Kraujas, ir pažadėjai, kad: „Per Jį, jei mes išpažinsime savo nuodėmes, mes būsimė išteisinti Jo malone“.

²⁸ Ir dabar mes prašome, Viešpatie, kad Tu atleistum mums visas klaidas, visas mūsų piktnaudžiavimo ar aplaidumo nuodėmes, nusikaltimus, jeigu kokia nors pikta mintis perskrodė mūsų sielą, įkaitintomis šėtono strėlėmis, kad Tu nuvytum šį pikta Tavo ir Tavo tautos priešą.

²⁹ Ir mes norime paprašyti, kad Tu siųstum Šventąją Dvasią, kad perimtų Žodį šiuo metu, kai mes atsiduodame kaip

instrumentai, kad Tu kalbėtum per mus ir klausytum per mus – Savąjį Žodį. Ir tegul mes, atsakydami priimsime Jį kaip iš Tavęs, ir paliktume šią vietą, šiandien, jausdami, kad mes vėl buvome pakoreguoti Kristaus darbui; kad mes būtume geriau pasiruošę tarnavimui ši vakarą ir rytoj, dėka Šventosios Dvasios applankeymo.

³⁰ Palaimink mūsų brolius visur, bažnyčias visame pasaulyje, kurie toliau laikosi Gyvybės Žodžio šiomis piktomis dienomis. Mes jaučiame, kad laiko darbui liko visai nedaug, nes naktis artėja greitai. Karo debesys vėl tirštėja. Blogis visai arti, ir mes meldžiame, kad Tu leistum mums darbuotis kaip niekada ankščiau. Duok poilsį mūsų išvargusiems kūnams, Viešpatie, ir siusk mus vėl atgal į kovą. Nes mes prašome to Viešpaties Jėzaus Vardu, ir dėl Jo mes meldžiame. Amen.

³¹ Ir kai mes atsiverčiame Bibliją, ši ryta, Laišką Hebrajams 11-tą skyrių.

³² Trečiadienį vakare mes kalbėjome iš Laiško Hebrajams 7-to skyriaus, apie „Melchizedeką, esantį be tėvo ir be motinos, neturintį nei dienų pradžios, ar gyvenimo pabaigos“.

³³ Ir aš pagalvojau, kad, galbūt, šiandien ryte būtų gerai vėl atversti šią nuostabią Knygą, nes mes turime foną ankstesniuose skaitymuose, ką mes norėtume pasakyti. Ir peršokdami per 10-tą skyrių, ir 9-tą skyrių, kur yra įstatymas apie auką, mes praeisime prie vietos apie „tikėjimą“. Ir čia Hebrajų Knygoje, 11-me skyriuje, pradedant nuo 23-os eilutės, mes Ją skaitome štai taip:

Tikėjimu Mozė, kai jis gimė, tris mėnesius buvo paslėptas tėvų, kadangi jie matė, jog jis buvo savotiškas kūdikis; ir jie neišsigando karaliaus įsakymo.

Tikėjimu Mozė, kai jis atėjo į metus, atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi;

Pasirinkdamas verčiau kentėti vargus su Dievo tauta, nei tam tikrą laiką džiaugtis nuodėmės malonumais;

Laikydamas Kristaus gėdą didesniu turtu nei Egipto brangenybės: . . . ir turėjo atlygį kaip atpildą.

Tikėjimu jis atsižadėjo Egipto, nebijodamas karaliaus rūstybės: nes jis ištvėrė, tarsi matydamas kas yra neregima.

³⁴ Aš noriu paimti temą, ši ryta: „pasirinkimas tikėjimu“. Ir potemei aš noriu paimti tris pirmus žodžius iš 23-io skyriaus: „Tikėjimu Mozė“. Ir „pasirinkimas tikėjimu“, beveik visame, ką mes darome, mes turime rinktis tikėjimu. Ir viskas, ką mes randame, ką darė Mozė, tai verta pakartoti, buvo tikėjimu; ne regėjimu, bet tikėjimu.

³⁵ Ir priežastis, kodėl aš išrinkau tai ši ryta, nes bažnyčia tokioje padėtyje, buvo, kad mūsų . . . net mūsų mokyklose, ir

aplinkui, mes turėjome tiek daug mokslinio mokymo. Kadangi dėl šito, mes patraukėme žmones nuo tikėjimo. Taigi, tikėjimas nėra įrodomas mokslu. Tikėjimas - tai ko mokslas nemato. Ir mes... Jeigu mes kada prarasime šį didį tikėjimą, tuomet mes esame visiškai tamsoje, tai... nesvarbu koks geras jūsų išsilavinimas, kaip mes galime paaiškinti Dievo Žodį, kad atitiktų mūsų pačių tikėjimo būdai.

³⁶ Nėra jokio būdo įtikinti Dievui - vien tiktai tikėjimu. Raštas aiškiai patvirtina tai tokiu būdu, ir tai - tikėjimu. „Ir be tikėjimo, - sako Raštas, - neįmanoma patikti Dievui“.

³⁷ Taigi, jeigu tikėjimas nesutinka su mokslu, ir mokslas nesutinka su tikėjimu, tai vienas kitą pastato į—į kritišką padėtį, tuomet mes turime padaryti apsisprendimą, kaip padarė Mozė. Tikėjimu mes tikime!

³⁸ Taigi, jeigu mes prarasime tikėjimą, tuomet Dievas niekada neatsakys į mūsų maldą. „Nes ateinantis pas Dievą pirma turi tikėti, kad Jis yra, ir atlygina tiems, kurie uoliai Jo ieško“. Todėl, jeigu mes prarandame tikėjimą, mūsų maldos yra panaikinamos; mes nieko nepasieksime.

³⁹ Todėl, viskas, apie ką mes galime galvoti, šį rytą, - tai laikytis už tikėjimo. Tuomet, jeigu mes prarandame tikėjimą, visos mūsų viltys dingsta. Ir jeigu mes prarandame tikėjimą, visa mūsų dvasinė realybė dingsta. Nes, jūs negalite turėti tikėjimo į dalykus, kuriuos jūs matote, nes dalykai, kuriuos jūs matote, visi yra pranykstantys.

⁴⁰ Jeigu mes pažvelgsime į kokią nors didžią asmenybę, į didį tarnautoją, ar į didingą susirinkimą, jie visi vieną dieną pražus. Ir jeigu mes žvelgiame į didingą tautą, ar didingą ginklą, jie visi vieną dieną išnyks. Ir tuomet mes turime gyventi tikėjimu, tais dalykais, kurių mokslas neskelbia. Būtent tikėjimu mes tikime.

⁴¹ Taigi, mes prarandame mūsų šlovę, jei mes prarandame tikėjimą. Taigi, jeigu mes nutolstame nuo tikėjimo, tuomet mes įvedame bažnyčią į intelektualią sferą.

⁴² Ir daugelį kartų, buvo galvojama, tarp žmonių, kad jeigu susirinkimas buvo didelis, ir jie turėjo didingas bažnyčias, didingas varpines, ir didingų, daug gražiai apsirengusių ir pasipuousių žmonių, ir daug lėšų, kad jie galėjo sau tai leisti, mes, daugelį kartų, galvojome, kad tai buvo įkvėpta, kad ta tam tikra bažnyčia turėjo būti įkvėpta. Arba, mes dažnai remdavomės įvairiais tarnautojais, kurie išvyksta į veiklos sritis ir surenka didžias minias, ir kartais, mes galvojame, kad jie yra įkvėpimo ženklas. Bet tai nėra visiška tiesa. Tai žmogiškas įkvėpimas.

⁴³ Bet tikrasis įkvėpimas ateina vykdamas Dievo valią. Suprantate? Ar tai vienas, ar tik saujelė. Ar tai didžiulė bažnyčia, ar maža bažnyčia, neturi reikšmės. Ar tai jis yra didis, išraiškingas kalbėtojas, ar tiesiog žmogus, kuris vos žino

savo ABC, tai neturi reikšmės. Tai priklauso nuo žinios, kurią jis atneša, ar ji yra įkvėpta Dievo Žodžio, ar, ji yra įkvėpta intelektualia žmogaus įkvėpimo samprata?

44 Kai kurie žmonės gali gauti įkvėpimą nuo iškalbingo kalbėtojo. Tai dar nieko nereiškia. Kartais jie yra įkvėpti, kadangi žmogus tiek išlavintas, kad gali pilnai išdėstyti savo mintį. Tai nereiškia, kad tai yra nuo Dievo. Suprantate?

45 Tik per Dievo nesibaigiantį, Amžiną palaimintą Žodį, mes galime gauti įkvėpimą, ir tai yra duota Šventąja Dvasia. Tikėjimu mes tai gauname.

46 Dabar mes pagalvokime apie Mozę, ir tą didingą jo gyvenimo laikotarpį. Ir prieš tai mes skaitėme apie jo gimimą, ir kaip Dievas rūpinosi juo, bet atėjo laikas Mozės gyvenime, kuris buvo pasirinkimo laikas. Jeigu mes teisingai skaitome, mes randame, kad jis buvo faraono dukros sūnumi ir sosto paveldėtoju, ir būtų tapęs sekančiu faraonu Egipte. Taigi, jis atkreipė dėmesį, kai jis žvalgėsi aplinkui, po to kai jis priėjo pilnametystės ir atsakomybės amžių, ir ten buvo tie vergai, dirbantys šlamo kasyklose. Ir Mozė, kai žiūrėjo pro rūmų langus, į tuos pačius vergus, į kuriuos žiūrėjo faraonas, bet koks skirtumas buvo žvilgsnyje.

47 Aš noriu pagrįsti tą mintį, ši ryta, kelias minutes, ir tegu Dangaus Tėvas nukreips tai į kiekvieno čia esančio širdį. Visas skirtumas tame, kaip jūs žiūrite į bet ką.

48 Didis evangelistas Džonas Sproulas, kuris buvo atverstas brolio Bosvorto tarnavimu, daugelis iš jūsų prisimena jį daug metų atgal „Senosios Šlovės Klėtyje“. Jis sakė, kad vieną dieną jis išvyko į kelionę, prieš jo mylimos draugės ir žmonos mirtį. Jie buvo La Sale, Loraine, Prancūzijoje. Ir aš turėjau privilegiją aplankyti tą pačią vietą. Ir vadovas vedžiojo juos po sodus, ir rodė jiems įvairius dalykus. Ir jie priėjo prie tam tikros Viešpaties Jėzaus nukryžiuavimo statulos. Ir ponas Sproulas stovėjo atsitraukęs, žvelgė į ją, jis ir jo žmona, ir, savo širdyse – kritikavo tai, ką savo mintyse turėjo dailininkas, ar, tiksliau, skulptorius, kai jis iškirto iš akmens, tokį siaubingai atrodantį dalyką, kuris turėjo atvaizduoti Viešpaties Jėzaus kančią, meilę ir gailėstį, ir kaip visa tai atrodė grubu ir neapdirbta. Ir vadovas priėjo prie pono Sproulo, ir pasakė: „Pone, aš manau, kad jūs kritikuojate šią Viešpaties Jėzaus statulą“.

Ir jis atsakė: „Taip“.

49 Ir jis pasakė: „Aš nė kiek nenustebintas, nes dauguma žmonių, kurie žiūri į ją, iš pradžių ją kritikuoja“.

50 Ir ponas Sproulas pasakė: „Na, aš nematau jokio gailėstingumo arba įkvėpimo, žiūrint į tai, todėl aš stebiuosi, kodėl skulptorius padarė ją tokią“.

51 „Ir skulptorius. . .“ Pasakė: „Pone Sproulai, su šia statula viskas gerai, ir pats skulptorius turėjo teisingą dalyką savo mintyse. Bet visa problema yra jumyse. Tai, koku būdu jūs žiūrite į ją“. Ir jis paėmė jį ir jo žmoną už rankų, ir privedė juos prie altoriaus prie šito paminėto kryžiaus papėdės. Ir jis pasakė: „Taigi, pone Sproulai, dabar pažvelkite aukštyn“. Ir kai jis pažvelgė aukštyn, jis pasakė, kad jam vos širdis nesustojo. Koks tai buvo skirtumas, stovėti toli ir žiūrėti į ją *tokiu* būdu, ir prieiti, ir pažvelgti į ją *tokiu* būdu, kaip ji buvo tam padaryta.

52 Ir taip yra su Dievu. Ir *tokiu* būdu yra su tikėjimu. Tai - koku būdu jūs žiūrite į tai. Jeigu jūs žiūrite į tai kaip į kažkokią istorinę Bibliją, į kažką, kas buvo praėjusiomis dienomis, jūs niekada negalėsite suprasti tikrosios Biblijos vertės. Jūs turėtumėte atsiklausti ant kelių, ir paklusti šios Biblijos įsakymams, ir žvelgti į Ją Šventosios Dvasios akimis.

53 Aš, ši ryta, norėčiau paklausti šios auditorijos. Kokia mums šiandien nauda iš istorinio Dievo, jeigu Jis ne tas pats Dievas? Kokia nauda iš Dievo, kuris paėmė Mozę ir darė su juo stebuklus, kuriuos jis darė, kokia nauda mums skaityti apie tokį Dievą, jeigu Jis ne tas Pats ir šiandien? Kokia nauda iš Dievo, kuris galėjo išgelbėti žydų vaikus iš degančios krosnies, jeigu Jis ne tas pats Dievas ir šiandien? Kokia nauda iš Dievo, kuris darė teismą tarp teisingo ir neteisingo, praėjusiomis dienomis, ir bausdavo neteisybę, ir laimindavo tai, kas teisinga, jeigu Jis nėra tas pats Dievas ir šiandien? Dėl ko mes einame į bažnyčią? Kodėl mes susilaikome nuo pasaulio dalykų, jeigu Jis nėra to paties teismo tas pats Dievas, ir tos pačios nuomonės, koku Jis visada buvo? Kokia būtų nauda iš Dievo, kuris galėjo paliesti labai karščiuojančios moters ranką, ir karštis liovėsi, jeigu jis nėra tas pats Dievas šiandien? Kokia nauda būtų tarnauti Dievui, kuris galėjo pakviesti Savo draugą iš kapo, po to, kai jis buvo miręs keturias dienas, jeigu Jis nėra tas pats Dievas šiandien?

54 Tikėjimu mes tikime, kad vieną šlovingą dieną Jis pašauks mus nuo žemės, net jei mes vėl būtume tik pilnas šauktas pelenų. Kaip mes tai įrodome? Mes neįrodome to. Mes tuo tikime. Mūsų neprašo ką nors įrodyti. Mūsų prašo tikėti tuo.

55 Tikėjimu Mozė padarė *tą ir aną*. Ir kai Mozė, kaip jaunas vyras, žiūrėjo pro rūmų langą, į vergus, jis matė tą pačią daugybę murzinių, nešvarių, purvinių vergų, kuriuos matė faraonas.

56 Ir kai faraonas žvelgė į juos, ir egiptiečiai, jie buvo niekas kitas, tik krūva vergų. Tai viskas, kam jie tiko; tik būti žmogiški purvo minkytojai, jie gamino molio plytas miestams, kuriuos statė faraonas. Tokiu būdu egiptiečiai ir faraonas žiūrėjo į vergus.

57 Bet Mozė, kada jis žiūrėjo į juos, tai buvo kitoks žvilgsnis, kurį Mozė turėjo. Kai jis matė, praeidamas pro langą, tuos gilių raukšlių išvagotus veidus, ašaras, riedančias per jų skruostus,

ir jų sulinkusius kūnus, jis žiūrėjo į juos kaip į Dievo tautą. Jis nežiūrėjo į juos kaip į vergus. Jis žiūrėjo į juos kaip į išrinktą Dievo tautą.

⁵⁸ Ir, o, kai aš vykstu aplink, iš šalies į šalį, ir iš tautos į tautą, pamokslaudamas! Nuo to laiko kai aš išėjau pro šios mažos bažnyčios duris, kuri yra tarpdenominacinė bendruomenė, be įstatymo, bet meilėje, be knygos - bet su Biblija, jokio mokymo, bet - Kristus, aš stengiausi žiūrėti į Dievo vaikus, ir į atstumtuosius, kaip į Dievo pasirinktą ir išrinktą tautą. Aš neklausiu jų, ar jie priklauso Branhamo bažnyčiai. Aš neklausiu jų, ar jie yra metodistai, ar jie yra presbiterionai, ar jie yra sekmininkai, nazarėnai ar Šventieji piligrimai. Aš tiesiog noriu žiūrėti į juos kaip į Dievo tautą. Ir matau jų darbus ir poelgius, kad jie yra Viešpaties Dievo tarnai. Ir mano širdis trokšta bendravimo su jais, nesvarbu kokią jie turi etiketę. Aš tiesiog trokštu jų bendravimo. Aš myliu juos, nes aš žinau, kad jie yra Dievo tauta.

⁵⁹ Kai aš matau moterį, einančia gatve, su ilgu sijonu, ir jos plaukai, nugaroje, tvarkingai sušukuoti, ir—ir su padoriai atrodančia suknele; ir aš matau kitą jauną panelę, galbūt to paties amžiaus, su trumpais šortais; ji galbūt, išvaizda, du kartus gražesnė už tą moterį su ilgais plaukais, žvelgiant pasaulio akimis, bet aš stosiū į tos merginos pusę, kuri apsirengusi kaip krikščionė. Net jei iš jos juokiasi, ir vadina ją fanatike, tačiau, aš stosiū į tą pusę. Ji galbūt nėra tokia graži, kaip ana mergina, išvaizda, bet ji mato kažką. Tikėjimu ji mato Jį, Kuris yra neregimas, Kuris vadovauja jos gyvenimui.

⁶⁰ Kada aš matau besidarbuojantį vyrą, kurį vadina „diakonu“, arba „pamokslininku“, arba „fanatiku“, nes jis atsisako rūkyti, ir gerti alų, ir vaikščioti į šokius, kaip visi likusieji, ir jis vadinamas „fanatiku“, mano širdis eina su juo. Jis yra mano brolis, ten Egipto žemėje, dėl ko mūsų širdys trokšta apkabinti jį ir pasakyti: „Broli, mes esame piligrimai ir ateiviai šioje žemėje, ir aš trokštu bendrauti su tavimi“.

Mozė turėjo pasirinkti, pasirinkdamas tikėjimu.

⁶¹ Kiek jaunų vyrų noriai priimtų galimybę tapti faraono dukros sūnumi! Kiek jaunų vyrų noriai priimtų galimybę, kurią turėjo Mozė, mėgautis visais malonumais ir šito pasaulio prabanga, tapti Egipto karaliumi, turėti visą pasaulį po savo kojomis! „Kaip tai kvaila, — galbūt, galvojo jauni jo laikų žmonės, - kai Mozė nusprendė stoti kartu su vargstančia ir kenčiančia Dievo tauta“.

⁶² Kodėl jis tai padarė? Tikėjimu, kai jis pakėlė savo akis, jis žvelgė anapus šio pasaulio žavesio. Jis žvelgė anapus nuodemės malonumų. Ir Biblijoje pasakyta, kad jis ištvėrė, matydamas Jį, Kuris buvo neregimas, tikėjimu, ir jis pasirinko tarnauti tam Dievui, nežiūrint į tai, kas vyko.

⁶³ Tai nepasikeitė. Daugelis iš mūsų galėtų eiti į, kaip mes pavadintume, geresnį pastatą. Mes, galbūt, galėtume džiaugtis bendravimu ir malonumais, sėdėdami geresniame suole. Mes galėtume būti labiau populiariesniais, jei gertume ir rūkytume, rengtumėmės ir elgtumėmės, kaip pasaulis. Bet kame reikalas? Jūs pakėlėte savo akis, ir tikėjimu jūs matote Jį, Kuris yra neregimas, ir atsistojote kartu su paniekintais ir taip vadinamais šios dienos šventais velenėliais. Nes tikėjimu mes matome Jį, Kuris neregimas, pasirinkdami kęsti persekiojamus ir kentėjimus.

⁶⁴ Aš nesakau žmonėms, kad jie turi pasirinkti vargus. Aš nesakau, kad jūs turite pasirinkti kentėjimus. Tai būtų nežmogiška tai daryti. Bet jeigu kentėjimas guli pareigos įvykdymo kelyje, tuomet priimkime jį, kai jis ateina. Aš nenoriu, kad jūs darytumėte kažką, dėl ko kažkas juoktųsi iš jūsų. Aš nenoriu, kad jūs kalbėtumėte įvairius dalykus, kad: „Aš esu. . . Aš priklausau bažnyčiai, kuri netiki *tu* ir *tu*, pasaulyje“, ir panašius dalykus, tiesiog kad žmonės juoktųsi iš jūsų. Jūs patys tai užsitraukiate. Aš nesakau jums, kad jūs išeitumėte iš čia ir darytumėte kažką radikalais. Aš nenoriu, kad jūs tai darytumėte, kad kas nors sakytų, jog jūs esate fanatikas. Jūs patys tai užsitraukiate. Bet jeigu tai guli jūsų pareigos kelyje prieš Dievą, tegul pasaulis kalba, ką jie nori kalbėti. Jūs gyvenate toliau.

Jūs darote pasirinkimą. Kiekvienas vyras ir moteris turi tai padaryti.

⁶⁵ Kas, jei faraonas būtų galėjęs pamatyti tai, ką matė Mozė? Jis matė tautos kentėjimus. Jis žinojo, kokią reikėjo užmokėti kainą. Bet tikėjimu jis pasirinko tai, negu tenkintis nuodėmingais malonumais.

⁶⁶ Galbūt čia sėdi mažutė, jauna panelė, kaip žavinga jauna moteris. Pasaulis norėtų pasakyti jums: „Daryk *tai* ir *tai*. Tu esi graži. Tavo kūnas yra puikios formos. Tu turėtum tai parodyti“.

⁶⁷ Bet, mano sese, pakelk savo akis ir pažvelk anapus to, į Jį, kuris sako: „Tai yra bjaurastis moteriai, dėvėti drabužį, kuris priklauso vyrui“.

⁶⁸ Jeigu vyrai iš jūsų bendruomenės žmonių, jeigu moterys, su kuriomis jūs bendraujate, pasakytų: „Nusikirpk tuos ilgus plaukus. Taip bus vėšiau. Tai bus *tas*, *anas*, ar *kitas*“. Arba: „Tau tai geriau tiks“. Neklausykite šito!

⁶⁹ Jūs pakelkite savo akis, ir tikėjimu pamatykite Jį, Kuris pasakė: „Moters plaukai yra jos šlovė, ir ji neturi jų kirpti“.

⁷⁰ Jeigu jie sako: „Tai būtų populiariu. Tu geriau išsilaikysi savo darbe, ar su savo viršininku, jei draugiškai išgersi. Jeigu tu rūkysi cigaretes, kaip visos kitos moterys, tu geriau išsilaikysi savo apylinkės visuomenėje“.

71 Tikėjimu pakelkite savo akis ir žvelkite į Jį, Kuris pasakė: „Suteršk šį kūną, ir Aš sunaikinsiu jį“. Tikėjimu mes tikime tais dalykais. Tai ne tai, ką jūs matome. Tai kažkas, kuo jūs tikite. Tikėjimu, Mozė padarė.

72 Ir šiame vaikščiojime tikėjimu, ateina toks laikas, kai reikia pasirinkti.

73 Lotas padarė tą apgailėtiną klaidą, kurią darome mes. Daugelį kartų mes pasirenkame dėl savo gerovės. Mes renkamės tai, kas būtų geriau.

74 Kartais jei bažnyčioje prasideda nedidelis kivirčas, ir kažkas pasakys: „Na, diakonas ar pastorius yra šioje pusėje“. Nežiūrėkite į tai. Žiūrėkite į tai, kas teisu. Patraukite tą dalyką ir suveskite juos abu kartu. Tai yra dievobaiminga.

75 Yra pasirinkimas. Ir mes renkamės dėl savęs. Mes renkamės tai, kas mums gerai.

76 Bet Mozė pasirinko kentėjimus ir gėdą, kad jis galėtų eiti su Dievo tauta. Pagalvokite apie tai dabar. Paklausykite to. „Pasirinko Dievo tautos kentėjimus, ir laikė tai didesniu turtu, nes jis ištvėrė, matydamas Jį, Kuris buvo neregimas“.

Taigi, Lotas, vieną kartą, turėjo pasirinkti.

77 Ir galbūt, ši rytą, čia bus vyras ar moteris, sėdintys čia, kurie padarys savo galutinį pasirinkimą. Šiandien jūs esate, kas jūs esate, kadangi prieš keletą metų jūs pasirinkote būti tokiais, kokie jūs dabar. Ir ką jūs pasirenkate dabar, nulems tai, kas jūs būsite lygiai po penkių metų. Lygiai po penkių metų jūs galite būti misionieriumi. Lygiai po penkių metų jūs galite būti įžymiu krikščioniu.

78 Ar, lygiai po penkių metų jūs galite būti pragare, kadangi jūs priėmėte neteisingą sprendimą. Lygiai po penkių metų jūs galite valyti spjaudykles bare. Lygiai po penkių metų jūs galite būti prostitutė gatvėje.

79 Arba, jūs galite būti vyru ar moterimi, turintys—turintys gerą vardą bet kurioje visuomenėje, nes jūs pasirinkote Kristų. Lygiai po penkių metų jūs galite būti Šlovėje, išėję Paėmime, kadangi šiandien jūs padarėte pasirinkimą.

80 Bet jūs turite pasirinkti. Ir nežiūrėkite į tai, ką jūs matote. Pasirinkite tai, ką jūs matote tikėjimu. Tai vienintelis dalykas, kuris užsiskaitys - tai ką jūs pasirinksite tikėjimu.

81 Lotas, kai jis turėjo padaryti pasirinkimą. Abrahamas davė Lotui pasirinkti.

82 Ir Dievas duoda jums jūsų pasirinkimą. „Šią dieną pasirinkite, kam jūs tarnausite“. Edeno sode buvo pažinimo medis, ir Gyvybės Medis. Žmogui buvo duota privilegija pasirinkti bet kurį, kurio jis troško. Ir tas pats šiandien. Jums

duota privilegija, laisvas moralinis pasirinkimas, pasirinkti tai, ką jūs norite pasirinkti.

⁸³ Mano patarimas jums, yra, nežiūrėkite į šiuolaikinius dalykus, esančius aplink jus, ir į populiarumą, ir žavesį, kokie jūs galėtumėte būti. Bet, verčiau, pasirinkite, tikėjimu, Jį, kuris davė pažadą, jog vieną dieną Jis ateis ir ištaisys visokią neteisybę, ir duos jums Amžiną Gyvenimą, ir prikels jus. Nesvarbu, jeigu jūs stosite į paniekintųjų kelią su Viešpaties mažuma, padarykite šį pasirinkimą. Jeigu aplink problemos, jeigu problemos šalyje, jeigu problemos bažnyčioje, jeigu problemos namuose, nesvarbu kur jos yra, padarykite savo pasirinkimą: „Tikėjimu, aš tarnausiu Dievui. Aš nusizeminsiu savo širdyje Jo Akivaizdoje. Aš priimsiu kelią su Dievo vaikais. Aš matau juos paniekintus ir atmestus, išvartus ir apjuoktus, bet aš vis tiek priimsiu savo pareigos postą. Aš stovėsiu šalia. Ir kai jie verks, aš verkisiu su jais. Ir kai jie liūdės, aš liūdėsiu su jais. Taip kaip jie gyvena - aš gyvensiu“.

⁸⁴ Kaip Naomé pasakė... Ar, Rūta pasakė Naomei: „Tavo keliai bus mano keliais. Mano keliai bus tavo keliais. Kur tu gyvensi, ir aš gyvensiu. Kur tu eisi, ir aš eisiu. Dievas, kuriam tu tarnauji, bus mano Dievu“. Pasirinkite tai, net jei tai nudirs kailį nuo jūsų sąžinės, galvojančios, kad jūs esate kažkas. Nudirkite nuo savęs viską, ir priimkite savo kelią su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų, ir likite ištikimi tarnybos srityje ir pareigos poste.

⁸⁵ Lotas apsižvalgė aplinkui. Jis pasakė: „Aš turiu pasirinkimą“. Ir jis pažvelgė Sodomos link. Jis pamatė gerus žaliuojančius laukus, kurie buvo geresni nei tai, ką matė Abrahamas, ir kur buvo Abrahamas. Jis pamatė galimybę ganyti savo galvijus, turėti labiau riebius ir geresnius galvijus.

⁸⁶ Aš tikiuosi, kad neužgavau nei vieno jausmų. Bet tokia pozicija buvo daugumos pamokslininkų, einančių į kompromisą su Evangelija, manančių, kad turės daugiau pinigų iš to. [Brolis Branhamas suploja rankomis tris kartus—Red.] Talonėlis pietums! Aš geriau gyvensiu nederlingoje žemėje, valgysiu, gersiu iš upelio, ir valgysiu džiūvėsius, negu eisiu į kompromisą dėl savo tikėjimo įsitikinimų į gyvojo Dievo Žodį. Aš priimsiu savo kelią.

⁸⁷ Kai kurie iš jų pasakė: „Bili, kas nutiko su tavo susirinkimu, nes jame yra per daug sekmininkų“. Tai pasakė didis denominacijos tarnautojas.

Aš paklausiau: „Ar jūsų denominacija finansuos mano susirinkimą?“

⁸⁸ Ne taip seniai, aš manau, „Žvilgsnio“ laikraštyje, buvo straipsnis. Ir rašytojas ten pasakė, kalbėdamas apie sekmininkų žmones. Jis pasakė: „Šiandien Sekmininkų bažnyčia yra greičiausiai auganti bažnyčia pasaulyje“. Kodėl? Nes vyrai ir moterys pakėlė savo akis ir pažvelgė tolin.

⁸⁹ Ir rašytojas taip pat išsakė komplimentus sekmininkų žmonėms. O, žinoma, jis pasakė: „Ten buvo keletas iš jų, kurie tapo radikalais, ir taip toliau. Bet, metodistai garbina tikėjimo mokymą. Jie garbina Dievą pagal mokymą. Baptistai daro tą patį, ir presbiterionai. Bet sekmininkai garbina pagal savo Bibliją“.

⁹⁰ Tikėjimu mes matome pažadą. Aš priimsiu savo dalį su jais, nesvarbu kaip jie būtų niekinami, aš tebebūsiu vienas iš jų. Nors iš jų juokiasi, ir jie turi savo pakilimus ir kritimus, kaip darė Izraelis, aš niekada nenorėsiu stoti su melagingu pranašu ant kalno šlaito, su Balaamu, ir bandyti prakeikti tai, ką Dievas palaikino. Kadangi, toje stovykloje yra pakirsta Uola, ir kraujuojanti Auka, ir Ugnies Stulpas. Nesvarbu kokioje padėtyje jie yra, tai lydi juos į pergalę, ir jie turi prie jos prieiti, nes jie yra pažadėta tauta, kuri vaikšto tikėjimu. Nors jie ir nebuvo denominacija, jie klajojo aplinkui, ir taip yra su Dievo tauta. Bet aš noriu priimti kelia su jais, prisijungti prie jų eilių; ne jų denominacijoje, bet jų bendravime apie Dievo Amžinosios Dvasios įstatus, kuriais, tikėjimu, aš gavau Šventosios Dvasios krikštą. Dieve padėk man visuomet turėti šią nuostatą.

⁹¹ Atkreipkite dėmesį. Kai jie keliavo toliau, mes randame, kad Lotas pamatė galimybes išgyti riebius gyvulius. Daugelis mato galimybes išgyti storesnes pinigines. Daugelis mato galimybes užimti geresnę socialinę padėtį. Jis matė galimybes keliems papildomiems doleriams. Jis matė galimybes tapti miesto meru. Būdamas svetimšaliu, ir gana protingu žmogumi, kokiu jis buvo: „Galbūt, aš tapsiu vyriausiu žmogumi mieste“. Jis matė galimybes, nes jos buvo prieš jį. Bet jis nematė ugnies, kuri turėjo sunaikinti kraštą. Bet jis pats nesuderino to, kad kraštas buvo pilnas nuodėmės, ir Dievas turėjo jį sunaikinti.

⁹² Ir, šiandien, žmonės bando taikstyti, klausdami: „Ar jūs...?“

Aš paklausiu: „Ar jūs krikščionis?“

⁹³ Jie sako: „Aš esu amerikietis“. Tai nieko bendro su tuo neturi, kaip kad jūs bandote pasakyti varnai, kad ji varlė. Tai nieko bendro su tuo neturi. [Brolis Branhamas suploja rankomis vieną kartą—Red.]

⁹⁴ Ji turi būti sunaikinta, nes Dievas yra teišus. Ir jeigu Amerika praslinks su jos nuodėmėmis, tai teisingas ir suverenus, šventas Dievas privalės prikelti Sodomą ir Gomorą ir atsipaštyti jų dėl jų sudeginimo, dėl jų nuodėmės; jei Jis leis mums praslinkti su tuo.

⁹⁵ Jeigu Jis leis jums patekti į Dangų jūsų neteisingų darbų pagrindu, Jis privalės prikelti Ananiją ir Sapfyrą, ir suteikti jiems dar vieną galimybę. Jis tikrai turėtų. Bet Jis yra teisingas. Ananijas matė savo pinigų. Petras matė Kristų.

⁹⁶ O, tai bent! Lotas nematė savo vaikų sunaikinimo toje vietoje.

⁹⁷ Daugelis iš jūsų šiandien laikosi už šių senų formalių mokymų ir viso kito, jūs nematote nepilnamečių nusikalstamumo ir jūsų vaikų sunaikinimo. Jūs nematote savo dukros viešnamyje. Jūs nematote savo sūnaus girtuoklio, ar kur nors prie kortų stalo.

⁹⁸ „Kadangi ji yra gerai drėkinama“. Ir nuodėmės nepaliesta. Jis nematė savo žmonos, visos bendruomenės vadovės, paverstos į druskos stulpą, kai jis žvalgėsi. Jis nematė, kad tik per plauką išsigelbės, gelbėdamas savo gyvybę, ir pabėgdamas į kažkokį mažą miestelį. Jis nematė šito, nes jis žvelgė tik į tai, ką matė prieš save.

⁹⁹ Bet Abrahamas, jis neatkreipė dėmesio į gerai drėkinamą žemę, nes jis pakėlė akis ir pamatė rytojaus dieną, kad jis paveldės viską. Tikras krikščionis šiandien pakelia savo akis ir mato Kristaus pažadą: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės viską. Jie paveldės žemę“. Tikras krikščionis, tikėjimu, žvelgia aukštyn ir mato tai. Vadinkite jį kaip norite. Jis pakėlė savo akis. Ir kai jis tai padarė, Dievas pasakė: „Abrahamai, pereik per šią žemę, ji visa yra tavo“. Tikėjimu, Abrahamas tai padarė; tuo pačiu tikėjimu, kurį turėjo Mozė.

¹⁰⁰ Tai buvo parašyta vieno apžvalgininko, kuris tai pasakė. Aš pagalvoju, kad tai buvo patys nuostabiausi žodžiai. Kad Abra . . . „Mozė pasiėmė kas geriausia pasaulyje ir padėjo tai ant vienos svarstyklių lėkštės; ir kas blogiausia religijoje, ir padėjo tai ant kitos svarstyklių lėkštės; ir tai, kas blogiausia religijoje, persvėrė tai, kas geriausia pasaulyje“.

¹⁰¹ Taip ir šiandien, jeigu mus kuo nors vadina, mes norime būti vadinami „fanatikais“, ar „Dieviškais gydytojais“, ar „šventais velenėliais“, ar kuo tik jie nori vadinti. Blogiausia, kuo mes esame, persvers geriausia, ką pasaulis gali sau leisti. Nenorite, kad jus vadintų „senamadišku, susenusiu žmogumi, fanatiku“. Tai persvers kas geriausia, ką šėtonas gali jums pasiūlyti. Tai jau tikrai.

¹⁰² Mozė laikė garbę Kristaus paniekinimus. Jis numatė Kristų. Vėliau jis kalbėjo tam tikrus įkvepiančius žodžius apie Jį. „Matysite, Viešpats jūsų Dievas iškels pranašą, panašų į mane“. Jis žinojo. Jis numatė Jį, ir jis laikė Jo paniekinimus didesniu turtu, negu visa šio pasaulio prabanga.

¹⁰³ Drauge krikščioni, šiandien, ar negalėtumėte jūs tai padaryti? Ir visoje šio pasaulio prabangoje ir populiarume, tikėjimu, mes matome Jį, kuris pažadėjo. Ir tai kas blogiausia bažnyčioje šiandien, visoje jos būklėje, vis dar Tai persvers viską, ką šėtonas gali jums pasiūlyti. Jeigu mes esame nusiaubti, jei mes esame suplėšyti į gabalus, jei mes esame suglumę ir išskirstyti,

į denominacijas ir fanatizmą, tai persvers viską, ką gali šėtonas jums pasiūlyti. Žinoma.

¹⁰⁴ Jis laikė Kristaus paniekinimus didesniais turtais, negu viso Egipto lobiai. Tada jis turėjo kažką padaryti. Jis atsisakė Egipto. O, man patinka šis žodis. Jis atsisakė Egipto. Suprantate, jis žiūrėjo pro tą patį langą, bet jis žiūrėjo kitaip nei faraonas. Kas, jeigu faraonas būtų galėjęs pamatyti savo pabaigą? Kas, jeigu faraonas būtų pamatęs paskandinta savo tautą? Mozė matė tai. Kaip? Mokslu? Tikėjimu Mozė matė tai. Viską, ką jis darė, darė tikėjimu, nes Dievas pažadėjo Abrahamui, jo tėvui, kad Jis—Jis aplankys šią tautą po keturių šimtų metų, ir išves juos. Ir tikėjimu, Mozė patikėjo Žodžiui, kurį pasakė Dievas, ir pats žinojo, kad jis yra išrinktas vedlys, kad juos išvestų. Jis žinojo, ant ko stovi. Jis užėmė vietą šlamo duobėje, kaip molio maišytojas, ir laikė Kristaus paniekinimus didesniu turtu, nei sėdėti Egipto soste. Jis priėmė. . . Jis niekada nepasakė: „Aš užjaučiu tai“. Jis užėmė jų vietą ir nuėjo su jais! Šlovė. . . Jis užėmė jų vietą. Mes nuėjome kartu su jais.

¹⁰⁵ Nenuostabu, kad įkvėptas rašytojas pasakė:

Aš priimsiu kelią, su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų.
Aš pradėjau su Jėzumi, dabar aš atlaikysiu.
Aš savo kelyje į Kanaano šalį. (Tikrai.)

¹⁰⁶ Mozė. Kai kas pasakė, kad Mozė turėjo, greičiau, kai jis galėjo būti faraono sūnumi ir turėti pasaulio žavesį, jis verčiau bus Abrahamo sūnus nei faraono sūnus. Abrahamo sūnumi, paniekintu, nei faraono sūnumi, karaliumi.

¹⁰⁷ Aš verčiau būsiu Viešpaties Jėzaus sūnumi, ir jo bičiulis tarnas, ir užimsiu savo vietą kartu su atstumtaisiais šito pasaulio žmonėmis, nei būsiu šių didžiųjų Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentu, ar būsiu Elviu Presliu, arba Pet Bunu, arba kuo jūs benorėtumėte tapti. Aš priimsiu savo kelią.

¹⁰⁸ Jaunos panelės turėtų priimti jų kelią. Vietoj to, kad būti Meri Pickford ar kažkokia didžia kino žvaigžde, kokia nors žavia mergina, paimk savo kelią su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų.

¹⁰⁹ Aš geriau būsiu pamokslininku už sakyklos, pamokslaujančiu neaprėpiamus Kristaus turtus, nei būti Holivudo kino žvaigžde, ar didingiausiu žmogumi žemėje. Jeigu aš turėsiu valgyti skurdžiai, elgetauti, ar ką man betektų daryti, aš priimsiu kelią su Viešpaties žmonėmis. Tikėjimu, aš tai darau. Man buvo pasiūlytos galimybės. Bet, iš Dievo malonės, aš tebematau tikėjimu.

Tikėjimu aš tai matau iš tolo;
Ir mūsų Tėvas laukia prie kelio,
Kad parengti mums buveines Ten.

110 Praeitą dieną, pajamų mokesčių rinkėjas paklausė: „Kodėl tu savo namus pavertei bažnyčia? Kas privertė tave atiduoti dvidešimt penkis tūkstančius dolerių kainuojančius namus, tai senai nesąmoningai atrodančiai bažnyčiai?“

111 Aš pasakiau: „Aš padariau tai ne dėl bažnyčios. Tai dėl žmonių, kurie yra joje“. Aš neturiu nieko iš šito pasaulio gėrybių. Kiekvienas centas iš pinigų, kuriuos aš kada paėmiau, atiduodama šiai bažnyčiai. Kodėl? Mano tikėjimas yra Dievu, o ne šio pasaulio dalykais. Mano prisirišimas yra viršuje. Ir aš tikiu, kad ir visų jūsų taip pat, jeigu jūs esate santarvėje su Dievu. Tai yra tiesa, kad jūs esate. Mes, tikėjimu, priimame. Mes, tikėjimu, tikime Dievu.

112 Mozė, jis turėjo padaryti pasirinkimą. Ir tuomet jis turėjo, po to kai pasirinko, tuomet, jis turėjo kovoti už tą tikėjimą, nes jis nebijojo karaliaus rūstybės. Taigi, žmogiškai, jis turėjo teisę bijoti rūstybės. Jis turėjo teisę bijoti karaliaus rūstybės, bet jis nebijojo. Jis to nepadarė, kadangi jam reikėjo atlikti darbą, ir jis vykdė pareigas. Ir jam nerūpėjo, ką apie tai pasakė karalius. Jis priėmė Jo kelią, tiesiog taip pat.

113 Taigi, faraonas, žinoma, kai jis pamatė, kad jis yra nugalėtas, jis panorė duoti Mozėi ir vaikams... Jis pasakė: „Gerai, aš pasakysiu jums, ką aš padarysiu. Jūs visi pasilikite šalyje, išeikite ir aukokite savo Dievui“.

114 Tokiu būdu veikia šėtonas. „O, tu galite būti religingas. Kodėl gi tau nenuėiti ir neprisijungti prie bažnyčios? Tu neturi daryti visų šitų dalykų“. Vyras sako savo žmonai... .

115 Žmona sako: „Vyre, aš gavau išgelbėjimą. Daugiau jokio manikiūro, ar lūpdažių ir kito. Daugiau nieko iš to. Daugiau jokių vakarelių. Daugiau jokių tų visuomenės dalykų. Aš užbaigiau su tuo! Aš skirsiu laiką Žodžio skaitymui, rūpindamasi namais“.

116 „Taigi, pažvelk, brangioji. Tu, tu gali būti religinga, gerai. Taigi, pažvelk, tu—tu eik į *šitą*. Tu nuėjai į netinkamą bažnyčią“.

117 Ne, jūs ne. Jūs esate teisingoje. Jeigu jūsų pamokslininkas pamokslaus tai jums, jūs turėtumėte stovėti su tuo. Ieškokite per Raštus, ir suraskite ar tai yra tiesa.

118 „O, - pasakė, - ateikite *čia*. Jie neturi—jie neturi to daryti čia. Suprantate? Jie čia to nedaro“. Tai būdas... „Tiesiog eik ant tiek toli“. Bet jis nenori, kad jūs išeitumėte iš šalies. Tokiu būdu daro šėtonas. Jis nenori, kad jūs pasitrauktumėte nuo pasaulio dalykų; tiesiog įneša pasaulį į bažnyčią.

119 Praeitą dieną, važiauvau gatve, aš įjungiau radiją. Ir ten buvo daina, aš vis toliau klausiausi, ir man teko išklaudyti, beveik visą dainą, prieš man galint pasakyti, ar tai absoliučiai buvo religinė daina, ar tai velnias stengiasi nuleisti Dievo dalykus iki šio pasaulio lygio. Jūs negalite to daryti! Dieve pasigailėk!

¹²⁰ Man nerūpi kiek daug gerų religinių albumų išleidžia Elvis Preslis. Jis tebėra apsėstas šėtono. Jis išsiuntė į pragarą daugiau vaikų, nei visi pasaulio filmai šiomis dienomis, kuriuos aš tik žinau. Pet Bunu ir visi likusieji, jis priklausė Kristaus bažnyčiai; ir Elvis Preslis - sekmininkams; jie yra Judas Iskarijotas, tų vyrų pavidale. Šėtonas stengiasi pateikti aukštus Dievo dalykus, taigi, kad jie galėtų sumaišyti juos štai *čia*. Žmonės nežiūrės aukščiau *to*. Jie tiesiog žvelgs *čia*, sakys: „Na, viskas yra tas pats“. Tai ne tas pats. Išeikite iš šios šalies.

¹²¹ Pasakė: „Jūs galite tiesiog eiti kelioms dienoms. Ir jūs eikite, pasilikite šalyje“. Žinoma, jis žinojo, kad jie sugrįš. Tuomet jis sužinojo, kad tai neveikia, taigi jis sugalvojo kažką kito. Jis pasakė: „Aš pasakysiu jums ką daryti. Jūs eikite ten, kur norite, bet jūs palikite visas savo žmonas, visus savo vaikus, ir visus savo galvijus *čia*. Jūs palikite juos *čia*, ir jūs eikite“. Kadangi, jis žinojo, kad jie, turės savo nuosavybę *čia*, kuri trauks juos atgal.

¹²² Ir tai, ką šėtonas kalba jums. Kol jūs leidžiate kai kuriems pasaulio dalykams kabėti ant jūsų, jūs ir toliau norite rūkyti, norite gerti, norite rengtis, kaip pasaulis, tai tiesiog tai, ko nori šėtonas.

¹²³ Aš daug girdžiu apie atkritusius. Aš netikiu, kad yra tiek daug atkritimo, kaip žmonės mano, kad jie yra. Jie tiesiog palieka Egipte labai daug turto, kuris traukia juos atgal, štai ir viskas. Atkritimas - tai ne tas, ką jie sako, kad tai yra. Jūs palikote ten tiek daug iš pasaulio, kas traukia jus.

¹²⁴ Broli, aš tau pasakysiu, kai Izraelis pasiruošė, vidurnaktį, jie turėjo viską, ką jie turėjo šiame pasaulyje, supakuotą ir paruošta vykti.

¹²⁵ Dievas siunčia mums štai tokį prabudimą. Mes viską supakuojame, ir pasiruošiamo keliauti. Vidurnakčio šauksmas artėja: „Išeikite pasitikti Jo“. Jums geriau būti viską susipakavus. Jums geriau neturėti nieko, šio pasaulio, traukiančio jus atgal, ir raiščių, sulaikančių jus. Susipakuokite. Būkite pasiruošę. Mes išvykstame.

¹²⁶ Ir žinote ką? Aš jums sakau, jie buvo taip ištikimi Dievui, kol faraonas vidurnaktį taip susijaudino, jis pasakė: „Išeikite! Išeikite, ir keliaukite. Pasiimkite viską, ką turite, ir eikite!“

¹²⁷ Aš toks laimingas, kad žmogus gali gyventi taip arti Dievo, kol šėtonas nežino, ką su juo daryti. Teisingai. Išeikite! Keliaukite! Pakluskite Dievui!

¹²⁸ Tikėjimu jis matė pažadą. Molio minkytojas, ar ne molio minkytojas, jis stoji į kelią su dauguma Viešpaties paniekintųjų. Faraonas pasakė: „Pasiimkite viską, ką turite, ir keliaukite iš *čia*! Aš nežinau, ką su jumis daryti“. Tikėjimu, jis buvo taip ištikimas Dievui.

¹²⁹ Tikėjimas darys stebuklus, jeigu jūs pasiliksite ištikimi Dievui. Tikėjimu mes matome Jį.

Mūsų laikas baigėsi; jau užtęsėme.

¹³⁰ Bet, tikėjimu, šį rytą, pakelkite savo akis. Nežiūrėkite į tai, kas supa jus, į šį šiuolaikinių pasaulį, bet pažvelkite ir matykite Jį, Kuris duoda pažadą. Biblijoje pasakyta: „Dabar mes nematome visko aiškiai, bet mes matome Jėzų“. Jūs pažvelkite į Jį, šį rytą, ir jūsų keliai bus pakeisti.

¹³¹ Kol mes palenkiame savo galvas, tiesiog minutėlei, maldos žodžiui. Tegu Viešpats prideda Savo palaiminimų pamokslui.

¹³² Pagalvokite dabar savo širdyje. Ar jūs žiūrėjote į šito pasaulio dalykus? Ar jūs, tikėjimu, matote Jėzų? Ar jūs žiūrite į savo populiarumą, į savo bažnyčią? Kokia jūsų visuomeninė padėtis pasaulyje? Ar, jūs matote Jėzų, Kuris, užjausdamas, pasodino Save Didenybės dešinėje, Aukštybėse, Kuris kentėjo kaip kankinys, teisusis už neteisiuosius? Ar jūs negalite pakelti savo akių ir pamatyti Gyvybės Medžio anapus? Tuomet, palikite šį mokslo pažinimo medį, ir tarnaukite Jam.

¹³³ Ar norėtumėte, kad jūs būtumėte prisimintas maldoje, prieš man meldžiantis? Pakelkite savo rankas, su bet kokių prašymu, kurį galbūt jūs turite. Telaimina jus Dievas. Jis mato visas jūsų rankas.

¹³⁴ Jeigu jūs nusidėjėlis, tai pakelkite akis ir pažiūrėkite dabar. Jeigu jūs buvote abejingi, jeigu jūs turėjote nereikšmingus ginčus ir kitus mažus dalykus, kokį tai daro skirtumą? Viena dieną jūs mirsite. Kokią dieną? Galbūt šiandien! Jūs nežinote. Lygiai po valandos, jūs galite būti pragare, arba jūs galite būti Danguje. Bet jūs dabar turite pasirinkti. Jeigu jūsų gyvenime yra kas nors, kas yra neteisinga, jūs pasirinkite dabar, tikėjimu.

¹³⁵ Jūs sakote: „Na, jei aš tik galėčiau suvesti sąskaitą su ja! Jei aš galėčiau suvesti sąskaitą su juo!“ Nesvarbu ką jie padarė, pasirinkite Gyvenimą. Pasirinkite Gyvenimą.

¹³⁶ Nes, Jėzus pasakė: „Jeigu iš širdies jūs neatleisite kiekvienam asmeniui jų nusižengimo, tai ir jūsų Dangiškas Tėvas neatleis jums“. Taigi, tiesiog priimkite tai su rimtumu. Jeigu jūsų širdyje yra nors kažkas prieš kurį nors asmenį, nusidėjėlių ar šventą, jums gresia pragaro ugnis.

¹³⁷ Dabar pakelkite savo akis. Ką jūs matote, savo priešą? Ar jūs matote savo Gelbėtoją? Į ką jūs žvelgiate šį rytą?

¹³⁸ Jeigu jūs sergate, ir jūsų gydytojas sako, kad jūs negalėsite pasveikti, pakelkite savo akis, į kryžių, kur Jis buvo sužeistas už mūsų nusižengimus, Jo režiais mes buvome išgydyti. Nežiūrėkite į tai, ką sako gydytojas; jis darbuojasi moksle. Tikėjimas darbuojasi Dvasios ir Dievo sferoje. Pagalvokime apie tuos dalykus dabar, kol jūs esate pakėlę savo rankas. Dievas mato jas.

Melskimės.

¹³⁹ O Amžinasis Dieve, dabar šio šlovinimo tylumoje, po išsakyto pamokslo, neleisk toms Tavo Žodžio sėkloms, Viešpatie, kristi į akmenuotą dirvą. Neleisk šiam pamokslui, Viešpatie, kristi į erškėčius, dyglius, kad šio gyvenimo rūpesčiai (kaip Lotui) jo neužgniaužtų, ir pabaigoje, būti atmetu. Bet, O palaimintasis Dieve, tegu tai kris į gerą, derlingą žemę, į atgailaujančias širdis. Ir į mano taip pat, Viešpatie, kad mes visi žvelgtume per Dievo veidrodį, ir matytume atmetą Viešpaties Jėzaus Bažnyčia, atmetus žmones, atmetą kelią, ir te mes eisime šiuo šlovingu keliu.

¹⁴⁰ Kaip Mozė, jis nežinojo, kur jis ėjo. Žmonės nežinojo, kur jie ėjo. Jie nežinojo kuriuo keliu eiti. Jie tiesiog pradėjo.

¹⁴¹ Ir, O Viešpatie Dieve, kai grojamas šis nuostabus himnas, tikėjimu mes galime matyti tą tolimą Šalį. Te būna tai tiesiog dabar, kad vyrai ir moterys, esantys čia, negalvoja apie tai, ką pasakys šis pasaulis, arba kaip jie eina. Tegul jie tiesiog pakyla savo dvasioje, ir eina.

¹⁴² Mozė sekė Šviesą, ir Ji nuvedė jį į pažadėtą žemę. Nežinodamas kur jis eina, bet jis tiesiog ėjo Šviesoje, į tą šalį, kuri buvo šviesesnė už dieną.

¹⁴³ Suteik, Viešpatie, šiandien, kad daugelis čia vaikščiųtų Rašto Šviesoje ir Šventosios Dvasios bendravime, ir su Bažnyčia; Bažnyčia, Pirmagimiais, naujai gimusiais kūdikiais, kurie priėmė Kristų, ir buvo pripildyti Šventosios Dvasios, vedami Dvasios. Te mes vaikščiosime tame bendravime, kartu, aplink Dievo įstatus, tarnaudami Jam krikšte, paklusnume Jo mirtyje, palaidojime ir prisikėlime. Te mes tarnausime Jam pagal Jo paliepinus: „Laukite Jeruzalėje, kol jums nebus suteikta Jėga iš Aukštybių“. Te mes tarnausime Jam Dieviškame išgydyme, meldamiesi už ligonius. Te mes tarnausime Jam vakarienėje, laužant duoną, su atsidavusia širdimi, bendraujant aplink Dievo Žodį. Te mes tarnausime Jam pagal visus Jo Dieviškuosius įstatus, kol nepamatysime Šalies. Suteik tai, Viešpatie. Išgirk mūsų malda, kai dabar mes pavedame visa tai Tau, Viešpaties Jėzaus Vardu.

¹⁴⁴ Dabar su palenktomis mūsų galvomis, tyliai, lėtai, tiesiog dainuokime šią dainą. Dabar tai yra šlovinimas. Pamokslas pasibaigė. Niekas neišeikite. Tiesiog būkite tyloje. Šlovinkime.

¹⁴⁵ Pamokslas - tai pataisymas. Pagalvokite dabar, ką jūs padarėte, ką jums reikėtų padaryti, kas jus padarė tokiais, kokie jūs esate šiandien. Tai, kas šiandien jus smerkia, nes jūs vakar kažką padarėte. Kas tai bus rytoj? Ištaisykite tai šiandien, ir jūs rytoj būsite laisvi. Suprantate? Jūs turite padaryti pasirinkimą. Kaip jūs gali tai padaryti? „Tikėjimu, aš dabar išsilaisvinu nuo visko. Aš dabar išsilaisvinu ir vieną dieną aš pereisiu Ten“.

Netrukus džiaugsme,
Mes susitiksime nuos- . . .

Tiesiog šlovinkite Viešpatį savo dvasioje dabar.

Netrukus džiaugsme,
Mes susitiksime tą paniekintą Bažnyčią.
(Sunkus ėjimas, bet vieną dieną mes
susitiksime.)

Su savo dosniu Tėvu viršuje,
Mes aukosime garbinimo dovanas,
Už šlovingą Jo meilės dovaną,
Ir palaiminimus, kurie pašventina mūsų . . .

Su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų, tikėjimu, aš
pasirenku.

Netrukus džiaugsme (džiaugsme) . . .
(netrukus)

Mes susitiksime ant to gražaus kranto;
(netrukus)

Netrukus džiaugsme (džiaugsme),
Mes susitiksime ant to gražaus kranto.

Yra Šalis, kuri . . .

Tiesiog šlovinkite Jį. Tai yra šlovinimas.

. . . tikėjimu aš matau,

Tikėjimu aš pasirenku.

O, Tėvas laukia . . .

¹⁴⁶ Aš matau visus Viešpaties, esančius Ten; brolių Džordžą, brolių
Siuwardą, visus šventuosius.

. . . mūsų Ten gyvenamoji vieta. (Taip,
Viešpatie!)

Džiaugsme . . .

¹⁴⁷ Jos tėtis, Chovardas, Edvardas, visi seni pašventinti draugai,
kurie atsistojo į tą Kelią, dar tada, daug metų atgal.

Netrukus (Taip, Viešpatie!) džiaugsme
(netrukus),

Mes susitiksime ant to gražaus kranto.

Mes dainuosime tame graž- . . . (O, Dieve!)

Palaimintųjų melodingas dainas, (Šlovė
Dievui!)

. . . sielvarto daugiau nebus,
Nebus dūsavimo palaimintoje poilsio Vietoje.

Netrukus džiaugsme, džiaugsme . . . (netrukus)

Mes susitiksime ant to graž- . . .

TIKĖJIMU MOZĖ LIT58-0720M

(By Faith, Moses)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1958 m., liepos 20d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Irašų.

LITHUANIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org